

2. Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів [Електронний ресурс]./ Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_051. – Назва з екрана.

3. Про телебачення і радіомовлення: Закон України від 21 грудня 1993 року № 3759 – XII [Електронний ресурс]./ Верховна Рада України // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3759> – 12. – Назва з екрана.

4. Про кінематографію: Закон України від 13 січня 1998 року № 9/98 [Електронний ресурс]. / Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=9%2F98-%E2%F0>. – Назва з екрана.

5. Цивільний Кодекс України від 16 січня 2003 року № 435 – IV [Електронний ресурс]. / Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=435> – 15.

УДК 347.764:347.82(043.2)

Коніжай Р.О.,

к.ю.н.,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна,

Лейник А.М.,

студентка III – го курсу,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

САМОРЕГУЛІВНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК АЛЬТЕРНАТИВА ДЕРЖАВНОМУ КОНТРОЛЮ НА РИНКУ ТОВАРІВ, РОБІТ І ПОСЛУГ

Міжнародна організація зі стандартизації (ISO) відіграє провідну роль у міжнародній стандартизації. Її діяльність охоплює практично всі форми життєдіяльності людини. Основною метою ISO є сприяння міжнародному обміну та надання взаємної допомоги, а також зміцнення співробітництва у сфері інтелектуальної, науково – технічної та економічної діяльності. Міжнародна стандартизація по своїй суті утворює функціонуючий ринок, який заснований на добровільній участі зацікавлених учасників цього ринку.

Україна є активним членом ISO та окремих її технічних комітетів. Національна система у розрізі вимог та стандартів ISO почала розвиватись ще з 1992 року. Однак на сучасному етапі розвитку України діяльність щодо адаптації законодавства України та відповідних технічних регламентів до нього практично розвивається доволі повільно, а це в свою чергу стає завадою на шляху реалізації заходів України інтегруватись до ЄС [1].

Одним із основних аспектів функціонування ISO є те, що основний масив інформації, досліджень та наукового обґрунтування висновків, отриманих в ході науково – технічної діяльності, фокусується у технічних комітетах, підкомітетах та робочих групах. На сьогоднішній день в ISO зареєстровано 265 Технічних комітетів, секретаріати яких розподілені між країнами – членами ISO. Технічні комітети ISO формують зв'язок з міжнародними та регіональними

організаціями, що пов'язані спільною діяльністю і охоплюють практично всі галузі промисловості та сільського господарства [2].

Разом із цим, різним країнам Європейської спільноти притаманні певні, особливості щодо створення та функціонування національних органів стандартизації. Але спільним для них є те, що вони функціонують як недержавні інституції, хоча до їх складу входять як державні, громадські, так і приватні організації, як індивідуальні члени, так і колективні, а також окремі фахівці. При цьому, слід зазначити, що ці інституції створено як неприбуткові організації (юридичні особи) та фінансуються вони як за рахунок приватних коштів (членських внесків), так і частково за рахунок держави [3].

На відміну від національного законодавства та відповідно законодавства Російської Федерації національних органів стандартизації не можуть функціонувати на подібних принципах. Оскільки, для цього необхідно було б законодавчо обмежити контролюючу роль держави у цьому процесі.

Разом із тим, позитивним рішенням з позиції чинного законодавства та досвіду розвинених країн світу доцільно було б виокремити окремі контролюючі позиції держави та делегувати їх створенням за участю як державних органів так і суб'єктів господарювання, громадських організацій та громадян відповідних саморегулювальних організацій (selfregulatory organizations), які б встановлювали для своїх членів формальні і обов'язкові правила здійснення господарської діяльності. Що по своїй суті передбачає визнання державою основних представників професійного співтовариства, які діють у національному масштабі.

Відповідно до цих умов, делегування державою частини своїх функцій щодо нагляду та регулювання ринку, здійснюється для того щоб професійні його учасники/оператори самостійно встановлювали для себе та інших учасників ринку правила/стандарту і відповідно здійснювали контроль за їх виконанням, при чому, цей контроль (за обсягом та якістю) як свідчить міжнародних досвід таких провідних країн ЄС, як Франція, Німеччина та інших, значно результативніший за наглядову діяльність державних інституцій.

Функціонування таких організацій обумовлює формування комплексної системи взаємовідносин господарюючих суб'єктів між собою і державою, яка передбачає формування та підтримання стандартів підприємницької діяльності та ділової етики у відповідній галузі, створення альтернативних методів розв'язання спорів усіх учасників відносин за участю саморегулювальних організацій, а також, що не менш важливо, обумовить зменшення участі та втручання держави у процес регулювання діяльності суб'єктів господарювання учасників таких організацій. Це обумовлюється тим, що їх учасники добровільно долучаються до саморегулювальної організації, самостійно розробляють стандарти і правила підприємницької діяльності, які повинні слугувати реальним інструментом і по суті, сприйняті споживачами, посадовими особами ОДВ, судовою гілкою влади та за порушення яких чи їх невірне застосування тягне за собою накладення покарання [4].

Таким чином, можна стверджувати, що при цивілізованому підході щодо зниження участі держави в процесі контролю та нагляду за здійсненням господарської діяльності відповідно до світових стандартів, при цьому не втрачаючи можливості підвищення останніх приймаючи безпосередню участь, через своїх представників у відповідних саморегулювальних організаціях.

Література

1. Доповідь першого заступника генерального директора ДП «УкрНДНЦ» Я.М. Юзьківа про аналіз діяльності ТК [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: http://www.ukrndnc.org.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=725&Itemid=2

2. За матеріалами: [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: http://www.ISO.org/ISO/ru/standards_development/technical_committees.htm

3. Международный опыт стандартизации [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела <http://www.rgrt.ru/nav/11/3>

4. Зарубежный опыт правового регулирования деятельности саморегулируемых организации / [Електронний ресурс] – Режим доступу до джерела: http://www.sro.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=568&Itemid=177

УДК 346.6(043.2)

Корейба І.В.,

к.ю.н.,

заступник генерального директора СК “Охорона – життя”, м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНІ ЗАКУПІВЛІ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Сьогодні в Україні відбувається активне реформування економіки. Ця тенденція не оминула і інститут державних закупівель, що є одним із основоположних елементів у системі економічного розвитку, оскільки встановлює не тільки правові та економічні засади здійснення закупівель за державні кошти, а й створює конкурентне середовище у сфері державних закупівель, запобігає проявам корупції, забезпечує розвиток добросовісної конкуренції, раціональне та ефективне використання державних коштів.

Проте, у силу недосконалості нашої законодавчої бази, система держзакупівель залишається нераціональною та неефективною, а це, в свою чергу, потребує постійного удосконалення.

Основою правового регулювання держзакупівель є Конституція України, Закон України “Про здійснення державних закупівель” від 1 червня 2010 року [1] та підзаконні акти, зокрема, постанови Кабінету Міністрів України та накази Міністерства економічного розвитку і торгівлі України.

З практики держзакупівель виявляється, що “найосновнішим актами” регулювання у цій сфері залишаються низка листів – роз’яснень Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, Міністерства економіки України (реорганізовано), Міністерства юстиції України, Національного банку України, Міністерства фінансів України, Кабінету міністрів України, Антимонопольного комітету України, що роз’яснюють та “рекомендують” замовникам і учасникам як діяти при застосуванні тієї чи іншої норми закону, порядок застосування законодавства з держзакупівель у спірних та невисвітлених питаннях. Учасники, а особливо замовники майже беззаперечно керуються ними у сфері держзакупівель, а це не відповідає принципам верховенства права та законності. Адже тільки єдиний державний орган в Україні може здійснювати офіційне тлумачення